

DOLNO- POČERNICKÝ Lístek

Farnost Dolní Počernice
Při kostele Nanebevzetí Panny Marie

ÚVODNÍ SLOVO

Doba

Jsou doby různé, příznivé i nepříznivé. Teď se blíží doba prázdnin a dovolených, doba volnosti, doba svobody.

Zdá se, že čas běží stále rychleji. Lidé vyššího věku to mohou potvrdit. Když byli malí a chodili do školy, byl pro ně začátek prázdnin jako skoro nekonečná doba volna, jejíž konec ani nebylo možno dohlédnout. Děti ji trávily u babičky a dědečka nebo s kamarády nebo chodily s rodiči na výlety...

Když ale člověk zestárá, zkrátí se pro něj léto na týden nebo několik týdnů, kdy má jiné povinnosti než obvykle, pečuje o vnoučata nebo podniká náročné cesty do ciziny, i když by raději trávil čas na své zahrádce.

Ale přesto bychom neměli si tuto dobu dávné volnosti dát vzít, i když je nám 60, 70, 80 a více let. Na dětství se nesmí zapomenout. To, že je potřeba pomáhat příbuzným, neznamená, že bychom se měli vzdát vlastní svobody. A k ní patří i svoboda ducha, svoboda duchovní, osvobození od stálého stresu povinností. Doba ducha od člověka vyžaduje, aby byl schopen toulat se po lesích a loukách, po rybnících, potocích a řekách, potkávat přátele, poslouchat hudbu, aby byl schopen nikam nespěchat.

Žít duchovním životem neznamená nutně jen trávit čas v tichu vleče před svatostánkem. To samozřejmě také, ale znamená to i volnost ducha, znamená to radost ze života. Znamená to i vnímat vanutí Ducha, Ducha Božího.

Dobu prázdnin je nejlépe alespoň zčásti trávit s lidmi blízkými, neboť lidské společenství má zvláštní hodnotu a je zdrojem radosti a klidu. A kdy jindy bychom měli trávit čas s přáteli, než právě o prázdninách?

Libor Ovečka

ROZHOVOR S PETREM BECHYŇÁKEM NEJSTARŠÍM

„Cvič pořádně, kostelníku!“

Z věřící rodiny, ministrant a skaut, který chodil na náboženství a naopak vstup do Socialistického svazu mládeže a komunistické strany odmítal. Petr Bechyňák, ročník 1952, za minulého režimu se svou rodinou zažil leckteré ústrky. Odolal, v nové době rozkvetl, a s manželkou celkem vychoval sedm dětí – čtyři vlastní a tři v pěstounské péči.

Rozhovorem s ním pokračujeme v seriálu představování zajímavých lidí z naší farnosti a jejich osobních příběhů. Petra můžete o nedělích potkat na mši v saku, pod nímž často nosí bílé tričko s fajfkou a nápisem, který odpovídá někdejšímu prezidentovi Miloši Zemanovi na

jeho mrzký výrok o tom, že někde vlevo dole v dobovém tisku byl Peroutkův článek „Hitler byl gentleman“. Nebyl a nebyl.

Byl Ferdinand Peroutka gentleman?

Ano, mám takové triko. Nejen on, ale i lidi kolem něho. Znáám Honzu Kasla, manžela Peroutkovy vnučky, s kterým jsme byli po revoluci v jedno z klubů Občanského fóra na pražské radnici. Výborný chlap.

K tvé porevoluční aktivitě se brzy dostaneme. Pojďme ale nejdříve na začátek tvého příběhu. Z jaké jsi rodiny?

Z dlouhověké. Babička zemřela v nedožitých 102 letech.

Bydleli jsme na Vysočanském náměstí na Praze 9, kde děda s babičkou měli řeznický krám. Táta se vyučil radiomechanikem, opravoval televize a já mu koukal po ruce. Maminka pochází z Horních Počernic, kam jsme jezdili vždy na víkendy a na prázdniny. Byli jsme čtyři sourozenci a já jsem byl nejstarší.

Jakou roli u vás hrála víra?

Velikou. Táta s mámou zpívali ve sboru ve vysočanském kostele u Krista Krále, my děti jsme chodily ministrvat. Když komunisté zbouřali náš barák kvůli rozšíření silnice, dostali jsme byt na Balabence. Tehdy jsme byli jediní z celé školy, kdo byl přihlášený na náboženství. To nás vykovalo. Řediteli na základce to vadilo a měl nás na tělocvik. Řval na mě: Cvič pořádně, kostelníku!

Zažíval jste i větší ústrky?

Nevím, neměl jsem z toho takový rozum. Někdy od roku 1965 jsme začali chodit do skauta. Ředitel mi kvůli tomu říkal: Nedostaneš se nikam na školu. Dostal jsem se ale na průmyslovku v Ječné ulici, kde jsem měl maturitu s vyznamenáním, takže jsem se dostal i na vysokou. A tam mi říkali: Ty nedostuduješ. Ovšem nakonec to šlo i bez vstupu do SSM a v práci v Tesle Hloubětín bez vstupu do strany, i když mi za celých deset let pořád zůstal nástupnický plat. Zažívali jsme spíš posměšky a slovní ústrky, ale nic, co by reálně bránilo ve studiu a v životě. Jen na vojně v Chomutově jsem udělal zkoušky na podporučíka, ale nedostal jsem frčku, zůstal jsem desátníkem.

A teď se vracím k porevolučnímu dění. Jak to bylo s tvou prací na magistrátu?

Byl jsem zvolený v roce 1990 a čtyři roky protřpěl v zastupitelstvu. Bylo to hrozné. Dva a půl tisíce bolševiků na celém magistrátu proti pár desítkám demokratů. Vedl jsem výbor mládeže a tělovýchovy. Předjednávali jsme body, které šly do zastupitelstva, a dávali jim jakési hodnocení. Něco jako jsou dnes v parlamentu zpravodajové pro nové zákony. Posuzovali jsme i dotace pro skauty i pionýry. Tehdy se sešly jejich žádosti najednou, taková byla doba.

Jak vám to šlo?

Byl jsem známý jako buřič. Nedokázal jsem nechat nekalosti jen tak projít. Třeba jsem ekonomického náměstka ptal na skleník, do kterého šla dotace a jednalo se o hodně peněz, byla to desetina dotace pro dopravní podnik. Říkal, že to je proto že se muselo topit, aby se pod tíhou sněhu neprolomila střecha. Lhal. Ověřil jsem si, že tehdy žádný sníh nebyl. Náměstek byl jeden z těch, kdo si myslel, že Praha je jejich.

V jaké životní fázi tě zastihla revoluce?

Bylo mi 37 let. S ženou jsme se připravovali na vstup do třetího řádu salesiánů. Byli jsme na rozhraní, kdy jsme prodělali přípravu a měli skládat sliby a stát se laickými řeholníky. Do toho přišla revoluce. Měli jsme čtyři děti – dvě holčičky a dva chlapečky. Nakonec jsme přijali do pěstounské péče tři děti. Takže teď celkem máme sedm dětí.

V jakém rozpětí?

V podstatě po třech letech, jen kluci jsou po dvou. Nejmladší Marušku jsme dostali jako miminko, ve třech týdnech jejího života.

Proč jste se do toho pustili naplno?

Proč někomu nepomocť? Začínali jsme pěstounskou péčí, pak to přešlo do adopce. aby všechno klaplo. Občas jsme museli administrativně dělat psí kusy.

Jaké to má úskalí?

Děti vyžadují celého člověka, zejména když jich je víc.

Dnes jsou všechny děti dospělé?

Ano, nejmladší je 33 let dnes.

Zní to jako velká oběť. Jaké si z toho odnášíš životní poučení?

Je oběť mít děti, člověka i rodinu to velmi omezí. Svobodný člověk nebo bezdětné manželství přináší mnohem méně komplikovaný život, než když přijdou ratolesti. Jedno je v pohodě, druhé... ale u třetího, čtvrtého trable narůstají. Občas to jsou zcela praktické věci. Třeba jak to udělat s autem? Tenkrát jsme měly i dost napjaté finance. Já byl do roku 1991 zaměstnaný v Horních Počernicích v kovoslužbě, pak jsem skončil dohodou a pořídil si živnost'ák, nic zlého netuše.

Co jsi dělal?

V Kovoslužbě-Elektronice jsem nejdřív měl pod palcem malou skupinku asi devíti lidí, dělali jsme zabezpečení atomového reaktoru v Řeži, měřili jsme teploty na různých místech – kdyby se někde přehříval, shodit tam klastry a zastavit reakci. Je to malý reaktor, ale kdyby to bouchlo, tak evakuují Prahu. Byla to zodpovědná práce. Podobně v Lučebních závodech v Kolíně jsme automatizovali děje v rektifikační koloně. V rámci dalšího pracovního úvazku jsem pracoval na automatizaci ekonomické agendy pro skoro třicet závodů Kovoslužby v Praze.

Proč jsi předtím říkal o živnost'áku „nic zlého netuše“?

Protože dokud jsem působil v zastupitelstvu hl. m. Prahy jako zaměstnanec Kovoslužby, magistrát moji mzdu refundoval. Ale jako OSVČ jsem neměl nárok na nic, a tak jsme se na čas ocitli bez prostředků.

Co jsi tedy udělal?

Začal jsem programovat ekonomickou agendu pro nakladatelství a za 9 měsíců jsem ji začal prodávat. Později jsem začal dělat pro poradenskou společnost OVB a zůstal u toho doteď. Je to zábavná činnost. Stavíme firmu, která umí rozpoznat, který bankovní produkt je dobrý a pro koho se hodí. Loni v létě jsem předal šéfování synovi Honzovi a jeho ženě.

Jsi rád, že po tobě převzal štafetu?

Ano. Je to firma založená na vztazích. Musí to být na bázi profesionality a s rozesmátou tlamou.

Nemrzí tě, že jsi opustil původní obor?

Nemrzí. Já počítače dál dělám jako hobby. Vystudoval jsem teorii elektromagnetického pole a antény na FEL ČVUT. Jsem v podstatě bastlíř. Udělal jsem přes to třeba řízení topení, už nám to funguje dvacet let. To mě ohromně baví. Teď dělám třeba malý radar, co dokáže najít přibližující se osobu, jako čidlo. Měl bych být přes to schopný zachytit i drony.

Tvou dovednost ale oceníme i tady ve farnosti.

Udělal jsem ozvučení kostela. To bylo ještě s Pavlem Hertlem, když tu začínal. Dodnes se o to starám, aby to nepískalo, nemělo ozvěnu a dozvuk. A taky jsem udělal kombo na basovku pro scholu.

Slyšel jsem, že jsi také měl kroužek programování na faře, když odcházeli salesiáni.

Našel jsem asi čtyři pět mladých lidí, než se to přirozeným úbytkem rozpadlo. Tehdy to vzniklo, aby byla aktivita na faře – splnilo to svůj účel, i když v miniaturních podmínkách.

Kdy jsi se vlastně přidal do dolnopočernické farnosti?

To bylo tak: Když nám rozpustili skauta v roce 1972, tak jsme dali dohromady chlapecký a dívčí oddíl při kostele Krista Krále na Vysočanech. Naše spolčo se začalo scházet u nás v bytě, vedl nás pater Stanislav Prokop. V roce 1975 jsme u něj v Hloubětíně měli s manželkou svatbu. V roce 1979 ho přeložili na Prosek, zrovna v době, kdy jsme dostali podnikový byt v Letňanech. Na Proseku jsme se poprvé potkali s Jirsákovými a také tam založili spolčo. A pak nám rodiče v létě 1983 koupili domeček v Horních Počernicích.

To jste ale určitě začínali na Chvalech...

Ano, byl to nejbližší kostel. Tam jsme se dali dohromady s Vágnerovými a Herianovými. Táhl nás to k salesiánům. Před revolucí jsme si v září 1989 koupili starou sedmimístnou policejní volhu, jen nám sundali maják, ale nátěr nechali. I nápis VB. Takže jsme byli mobilní a začali jezdit do Dolních – a to nám zůstalo.

Kdy bylo nejlepší období v Dolních Počernicích?

Myslím, že je teď. Je tu spousta mladých, spousta dětí. Ministranti už od nejmenší Jirsákovy slečny? To nemá chybu.

Ptám se proto, že starší farníci často vzpomínají na salesiány a jejich noviciát jako na zlatou dobu?

Ano, ale tehdy program dělali oni, kdežto teď je to na nás. Našli se lepší organizátoři a dělají to skvěle.

Jak jsou zapojené vaše děti?

Barbora má šest dětí a Katka tři, bydlí v Kostomlatech a Hroněticích, starají se tam o kostel. Peťa má tři děti, nejmladší je Petr Bechyňák III. Petr II. hraje ve schole na basu, každou dětskou mši je tady. Další se zapojují v místě bydliště.

Kolik máte vnoučat dohromady?

Dvacet vnoučat a jednu pravnučku. Nejstarší Barbořina dcera Natálka je vdaná za Vaška Santolíka. Jejich Dorotce je dva a půl roku.

Pamatuješ si všechna jména?

Ano.

A zvládáš všechny časově obsloužit?

Ne. Obsluhujeme to tak, že na Hod boží vánoční zamlouvám sál dole v Čertouzích, tabuli pro 35 lidí. Tam zveme jen děti a jejich rodiny. Sejdeme se skoro všichni, chybí jen kdo zrovna marodí nebo je v zahraničí. Rád pozoruju ten mumraj a dmu se pýchou. Cením si na nich, že spolu všichni mluví a když někdo potřebuje pomoc, tak se vždy někdo najde. Rodinná sounáležitost je na tom všem to nejlepší. Se všemi dětmi a vnoučaty se raději scházíme „per partes“.

Za rozhovor děkuje Michael Mareš

BIBLICKÉ OKÉNKO MIREI RYŠKOVÉ

Mk 6,30–46

Apoštolové se shromáždili k Ježíšovi a oznámili mu všechno, co činili a učili. Řekl jim: „Pojďte sami stranou na pusté místo a trochu si odpočiňte!“ Stále totiž přicházelo a odcházelo mnoho lidí, a neměli ani čas se najíst. Odjeli tedy lodí na pusté místo, aby byli sami. Mnozí spatřili, jak odjíždějí a poznali je; pěšky se tam ze všech měst sběhli a byli tam před nimi. Když vystoupil, uviděl velký zástup a bylo mu jich líto, protože byli jako ovce bez pastýře. I začal je učit mnohým věcem. Když už čas pokročil, přistoupili k němu jeho učedníci a řekli: „Toto místo je pusté a čas už pokročil. Propusť je, ať si jdou do okolních dvorů a vesnic koupit něco k jídlu.“ Odpověděl jim: „Dejte vy jim jíst!“ Řekli mu: „Máme jít nakoupit za dvě stě denárů chleba a dát jim jíst?“ Zeptal se jich: „Kolik chlebů máte? Jděte se podívat!“

Když to zjistili, řekli: „Pět, a dvě ryby.“ Prikázal jim, aby všechny rozsadili po skupinách na zelený trávník. I rozložili se oddíl za oddílem stokrát po padesáti.

Potom vzal těch pět chlebů a dvě ryby, vzhledl k nebi, dobrořečil, lámal chleby a dával učedníkům, aby jim je předkládali. I ty dvě ryby rozdělil všem. A jedli všichni a nasýtili se. A ještě sebrali dvanáct plných košů nalámaných chlebů i ryb. Těch pak, kteří jedli chleby, bylo pět tisíc mužů. Hned na to přiměl své učedníky, aby vstoupili na loď a jeli napřed na druhý břeh k Betsaidě, než on propustí zástup. Rozloučil se s nimi a šel na horu, aby se modlil.

Blíží se prázdniny a dovolené, člověk už plánuje, že si odpočine, že změní trochu svůj způsob každodenního života, přijde na jiné myšlenky, užije si nových věcí. V evangeliích, explicitně v Mk 6,30–46, najdeme zajímavý příběh o nepodařeném „dovolené“, o nutnosti respektovat okolnosti, které neodpovídají původním plánům, i o nutnosti mít čas pro sebe.

Ježíš rozeslal svých dvanáct učedníků po dvojicích, aby připravovali půdu pro jeho další misi, hlásání Božího království, a vybavil je pro to potřebnými charismaty. Učedníkům se zadařilo, jejich mise byla úspěšná, lidé je přijali, oni vykonali vše, co mohli. Po návratu plni nadšení chtěli – nejspíš jeden přes druhého – vyprávět Ježíšovi, jak působili. Nepochybně byli nadšení, ale i unavení. Ježíš jim navrhl odjezd na místo, kde by si mohli odpočinout, uspořádat myšlenky a být sami mezi sebou (s ním i mezi sebou, každá dvojice měla jistě jiné zážitky), protože úspěšné působení k nim všem přitahovalo mnoho lidí (hlavně díky tomu, že uzdravovali a dávali naději). Ježíš chtěl učedníkům zajistit odpočinek, samotu, možnost sdílení, získání nadhledu a odstupu, proto hledat společnou samotu bez cizích lidí.

Davy ovšem rychle pochopily, kam se chtějí uchýlit, a byly tam dřív než oni. Když lidé něco potřebují, podle svého přesvědčení naléhavě, a ví, že někdo má možnost jim pomoci, nevnímají potřeby druhých (třeba odpočinku) a jdou za svým cílem. Není to vždy jen bezohlednost, sobectví, ale také výraz zoufalé snahy dostat se pomoci, která se už třeba jinak nenabídne. Ježíš rozuměl jejich situaci a rozhodl se reagovat, obětoval intimitu se svými učedníky a věnoval se zástupům. A to až do té míry, že jim zajistil pro danou chvíli i obživu. Z toho, co měli učedníci k dispozici pro sebe a čeho se vzdali, nasýtil obrovský zástup.

Ježíš jedná jako suverén, ale i učedníci se na tomto jeho jednání podílejí svým vzdáním se vlastních potřeb a zajištění i svou aktivitou. Učedníci přijímají svou situaci tak, jak se vytvořila. Možná měli šanci si trochu odpočinout, když Ježíš učil zástupy, ale přišli o to nejpodstatnější – sdílení s ním. Museli se ho vzdát, ačkoliv se právě na tyto chvíle asi hodně těšili. Někdy nezbyvá než se vzdát toho, nač se člověk těší a nač má nárok ve prospěch něčeho důležitějšího. Nesmí to být ovšem stále. Lze se domnívat, že Ježíš učedníkům nakonec svou pozornost věnoval, vždyť byli neustále pohromadě. Ale o tom už text nic neříká.

Celé vyprávění pak končí pozoruhodným závěrem. Ježíš propustí zástup, ale odešle i učedníky na dohodnuté místo a sám zůstává o samotě na hoře, uprostřed přírody, aby se modlil. I Ježíš potřebuje chvíle samoty, odpočinku, vnitřního zastavení a intenzivního napojení na Otce.

Celé toto vyprávění, jak je skloubeno dohromady, ukazuje, že člověk nemůže být neustále činný, že má nárok na odpočinek, že potřebuje intimitu a sdílení s tím, kdo je mu nejbližší, ale že někdy nezbyvá než tyto své potřeby omezit, když to situace naléhavě vyžaduje. Je třeba vždy hledat vyváženost vlastních potřeb i naléhavých potřeb situace. Ale i Ježíš nakonec – a není to jediný příklad, o němž evangelisté mluví – si musí odpočinout a najít vlastní střed, ztišit se a být s Bohem. Příběh tedy postupuje od nenaplněných potřeb učedníků ve prospěch naplnění potřeb jiných až po naplnění Ježíšovy potřeby intimity s Otcem. Všemi těmito situacemi občas procházíme i my sami: občas se musíme vzdát svých oprávněných nároků ve prospěch společného díla, neodkladné situace či potřeb jiných, občas potřebujeme jako lidé v zástupu, aby se nám někdo věnoval, i když víme, že ho to něco stojí, a občas je nezbytné všechny a všechno na čas opustit, abychom neztratili sami sebe a nestali se mašinou na dobré skutky či bezhlavými workoholiky. Dovolena či prázdniny nám nabízejí čas na zastavení a pochopení toho, co je pro nás v dané chvíli to nejdůležitější. A protože vyprávění končí Ježíšovou potřebou modlitby na hoře, je to i výzva pro nás, abychom přitom všem nezapomněli na ztišení v Boží přítomnosti. Příroda je pro to jedinečným místem.

Mireia Ryšková

Pozdrav z cest: Na návštěvě u trapistů

Milí přátelé, rád bych se s vámi podělil o zážitek z cesty do Izraele. Svatou zemi jsem navštívil v listopadu loňského roku už poněkoliťáté. Putoval jsem pěšky z Ben Gurionova letiště do Jeruzaléma. Turistická značka vede přes vesnici Latrun, kde se přimořská rovina zvedá a začínají Judské hory. Když mě cedule upozornila, že v místě je trapistický klášter, zašel jsem se na něj podívat.

V klášterním obchůdku, kde se prodává víno a olivový olej, jsem se zeptal, jestli mezi řeholníky není někdo z Nového Dvora (mniši z Nového Dvora u Mariánských Lázní patří k Řádu cisterciáků přísné observance, tzv. trapistům – pozn. red.). A ano je, arabský prodáváč mi ho zavolal a bratr Daniel mi nabídl, že u nich v domě pro hosty mohu zůstat. A tak jsem v jejich komunitě prožil dva dny a byla to nejkrásnější zkušenost z celé cesty.

Spolu s bratrem Atanasem a dvěma návštěvníky z Olomoucka jsem na klášterní vinici zatloukal kůly pro plot, taky jsem se naučil svářet, řezat flexou a řídit multikáru. Mezitím, šestkrát za den, je potřeba umýt ruce (pro bratry také přes montérky přehodit rochetu nebo kněžské roucho) a celá komunita se schází na bohoslužbách s chórovým zpěvem.

Život je to jednoduchý a vnějškově stereotypní – manuální práce a modlitba, společenství, pevný denní řád, jeden den jako druhý. Ze všech řeholníků přitom vyzařovala klidná radost, práce je modlitba, život ve společenství je modlitba, vše je nasměrováno k Bohu. A pak už byl čas se rozloučit, ráno jsem dostal snídani a požehnání na cestu, vyrazil dál do Jeruzaléma a potom už vlakem na letiště a domů. Radost, kterou jsem u bratrů zažil, jsem si odnesl a žil z ní ještě dlouho. Třeba ji budete chtít prožít taky, návštěvníky rádi přivítají a práce je pro všechny dost.

Stanislav Dvořák

Co jsme možná nevěděli o Číně

V rámci volného cyklu přednášek na faře „Co jste možná nevěděli o ...“, ve kterém počerničtí farníci představují zajímavé obory své činnosti, promluvil v úterý 25. března Tomáš Jirsák „Havran“ o Číně. Zúročil mnoho let studia, pobytu v Číně i pracovních kontaktů s čínským prostředím a plný farní sál účastníků fundovaně a zároveň srozumitelně zasměl do hlubin odlišností čínské a evropské kultury.

Pro jejich pochopení nás seznámil se základními principy znakového písma, společenskými zvyklostmi i hodnotovým nastavením Číňanů.

Do vymezeného času se bohužel nevešla řada otázek týkajících se současné překotně se rozvíjející čínské společnosti, proto se 3. června uskutečnilo druhé setkání věnované Číně. To přineslo především diskusi aktuálních témat spojených s druhou nejlidnatější zemí světa. Havran otevřel rozpravu úvahami o šíření čínského vlivu ve světě, právech menšin – Tibetanů, křesťanů i Ujgurů – jejichž podporu se dlouhodobě zabývá.

Diskutující pak debatu rozvinuli k obecnějším otázkám o povaze vlád-

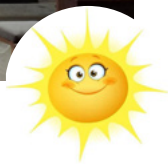
nutí v Číně, populačním vývoji, čínských zájmech i o politickém uspořádání světa. Výdrž účastníků při přes dvě hodiny trvající debatě Tomáš podpořil ochutnávkou různých druhů výběrných čínských čajů. Vzhledem k velmi dobré odezvě na proběhlé přednášky plánuje farnost na podzim v cyklu pokračovat. Témata budou vycházet z profesních, ale i nepracovních zájmů farníků i zvaných hostů. Pokud chcete příjemnou formou prohloubit znalosti o světě okolo nás, sledujte off- nebo on-line farní nástěnku: www.farnostdolnipocernice.cz Všichni jsou vítáni!

Josef Nožička

Výlet Logosu proti proudu Rokytky

Asi šestnáct účastníků, včetně dvou velmi malých dětí, se v sobotu 15. března 2025 zúčastnilo pravidelného výletu pražské skupiny ekumenického zapsaného spolku Logos Česká republika, složeného z LGBT+ věřících osob, jak byl nedávno představen i na besedě na dolnopočernické faře. Výletníci se vydali od tramvajové zastávky Spojovací proti proudu Rokytky. Poněkud nám zakufrovala část výpravy, která se v chladu u rybníka v jednu chvíli netrpělivě vydala, když rodičovská péče dalších z účastníků, včetně trasy znalých pořadatelů, o nakrmení dítek jí byla zdržením. Skupinka se vydala delší neplánovanou stranou jednoho z rybníků napřed, ale ukázalo se, že nám bylo dáno se opět šťastně sejít. Cestou jsme pak obdivovali přírodní i památkové krásy, včetně kyjského kostela a, byť o něco později, než plánováno, jsme dorazili již společně do Dolních Počernic. Tam většinu z nás byla vrcholem putování a duchovním požehnáním v naší nesnadné misijní činnosti návštěva kostela Nanebevzetí Panny Marie, kde se nám věnoval Libor Ovečka, ač nedlouho poté již začínalo na faře promítání, kterého jsem se stihl zúčastnit z výletujících sám, ač filmový titul původně lákal i některé další z putujících. Měl jsem však jen v nedalekém restauračním zařízení štěstí a jídlo brzy objednané stihl narozdíl od nich spořádati včas ještě před začátkem filmu, po jehož zakončení a vydatném pobesedování o jeho obsahu jsem je již nikde v Počernicích nezastihl. Ovšem na výlet jsem pak slyšel vděčnou chválu v mnoha směrech.

Michal L. Jakl

Květná neděle a velikonoční koleda

Služebna Městské policie na Praze 14 jedno postní ráno: „Kdo znáte Havrana?“ ptá se ředitel oddělení. „Já!“ odpovídá mladý strážník. „Tak na jeho žádost půjdeš na Květnou neděli do Dolních Počernic hlídat ten jejich průvod.“ Takhle nějak podle vyprávění proběhlo přidělení strážní služby pro letošní Květnou neděli. A jak to vím? No, on ten mladý strážník byl totiž – aniž by to asi pan ředitel tušil – švagr našeho dolnopočernického kostelníka Františka Jakubce.

Stalo se už téměř samozřejmou tradicí, že na Květnou neděli (letos 13. 4.) u nás v Dolních Počernicích probíhají obvyklé obřady, kdy se světí jarní ratolesti – kočičky a palmové, u kříže před farou, aby si je pak věřící rozebrali a mávali jimi v následném průvodu za zpěvu písní na připomenutí Ježíšova slavného příjezdu do Jeruzaléma pár dní před tím, než byl zajat, odsouzen a ukřižován. A aby byla symbolika úplná, jede v čele průvodu kněz na koni (protože v POČINu, který ho půjčuje, nemáme oslíka, jako měl Ježíš).

O to těžší to má Otec Libor, kterému za jeho každoroční jezdecký výkon patří nejen obdiv, ale i dík. I letos se průvodu zúčastnily desítky farníků. A právě na jejich bezpečnost dbala dvojice laskavých městských strážníků, z nichž jednoho jsem zmínil v úvodu. Průvod vzbudil mj. pozornost posádek několika projíždějících aut, takže zastavovaly, aby si mohly tuto nevšední událost vyfotit. Poté, co pak dorazil ke kostelu, shromáždili se všichni věřící uvnitř, kde pokračovaly liturgické obřady, které zahájily velikonoční Svatý týden.

Ten sice pro nás vrcholí nedělí, Božím hodem velikonočním, kdy slavíme Ježíšovo zmrtvýchvstání, ale šikovní koledníci nejen z řad dětí farníků si už během let všimli, že se scházíme i na Velikonoční pondělí a dány, slečny i děvčátka bývají vhodně vybaveny. Takže i letos před koncem pondělní mše už na ně kluci s košičky čekali před kostelem s pomlázkami a koledami, aby si svým pomlázováním vysloužili nějaká vajíčka či sladkosti. Křesťanská tradice se tím hezky propojuje s lidovými zvyky, které mají dávne předkřesťanské kořeny.

Havran

Velikonoce

Ke slavení Velikonoc nejsou k dispozici žádné články, tak přináším aspoň fotonahlédnutí do příprav na agapé po Vigílii. FJ.

Pálení čarodějnic po katolicku

Ne, že by se naše farnost chtěla vracet k ostudným praktikám středověku, přesto si každý rok nenecháme ujít příležitost k „pálení čarodějnic“ na farní zahradě. Jako vždy i letos bylo spojeno se zábavou pro děti, opékáním buřtů a zpíváním písniček u ohně. Čarodějníci vyrobil Ilias Václav Jirsák.

Havran

Co o tomto svátku píše Wikipedie

Pálení čarodějnic, dříve též Filipojakubská noc,

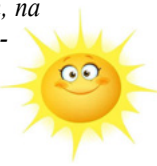
je lidový zvyk spojený s pálením ohňů a vírou v čarodějnice, který se odehrává v noci ze 30. dubna na 1. května. Pod názvem Valpuržina noc je slaven také v německy mluvících zemích a Skandinávii.

Pálení čarodějnic a Valpuržina noc jsou často ztotožňovány s galským svátkem Beltain či s židovským svátkem Lag ba-omer ve stejném období.

Česko Zvyk pálení ohňů v předvečer prvního máje není zmiňován v žádných staročeských prameňích a podle Čeňka Zíbrta vznikl pod německým vlivem. Už v polovině 19. století však byl tento zvyk zakazován jako pověrečná praktika, stejně tak nemohl probíhat během druhé světové války, kdy bylo zakázáno pálit venkovní ohně. Problematický byl i pro komunistický režim, během kterého existovala snaha filipojakubské ohně přejmenovat na „vatry míru“. Na mnoha místech Česka tak pálení čarodějnic zaniklo.

O podobě této události na počátku 20. století píše James Frazer:

V Čechách v předvečer prvního máje zapalují mladí lidé ohně na kopcích a na vrších, na rozcestích a na pastvinách a tančí kolem nich. Přeskakují žhnoucí oharky nebo dokonce skáčou přes plameny. Obřad se nazývá „pálení čarodějnic“. Na některých místech bývá zvykem

na hranici upalovat loutku představující čarodějnici. Musíme si připomenout, že první máj je proslulá Valpuržina noc a všude v povětrí je plno neviditelných čarodějnic na pekelných pochůzkách.

Dalším typickým zvykem bylo metání zapálených košťat do vzduchu a nošení jejich ohořelých částí domů pro ochranu. Kromě toho se v souvislosti s nadcházejícím prvním májem stavěla májka, uklízelo hospodářství a chlévy a umísťovaly větvičky do oken za účelem ochrany.

František Jakubec st.

Přespávačka dětí na faře

Farní přespávačka se konala 16.–17. května. Jde o akci, kde se děti z Dolních Počernic sejdou, hrají hry a přespí na karimatkách.

Večer, zhruba kolem šesté hodiny, jsme dorazili na faru. Hráli jsme si na zahradě a u školy s chůdami a přeskakovali jsme švihadlo. Měli jsme i bojovku. Uvnitř jsme si zahráli hru, kde se kreslí příšera podle toho, co padne na kostce. Miluju tu hru, i když mě občas naštvě, když mi nepadne to, co chci.

K večeri jsme měli chleby se sýrem. Po večeri nám Eva četla příběh a po čtení se šlo spát. Většina dětí spala pod stolem, včetně mě. I když jsme šli spát později, někteří z nás se vzbudili kolem půl šesté, ale pak jsme stejně všichni zase usnuli.

Ráno jsme, snažice se nepraštit do hlavy, vstali, nasnídali a balili si věci domů. Před odjezdem jsme si ještě zahráli na zahradě. Pak už mě ale vyzvedli rodiče. Původně se mělo spát venku, ale kvůli dešti jsme spali uvnitř. I přesto to byl dobrý zážitek.

Kristina Hordějčuková

Noc kostelů 2025

V pátek 23. 5. se uskutečnil další ročník Noci kostelů, tentokrát na téma naděje. Letošní rok se veškeré organizace ujali Havran s Vílou, kteří pro návštěvníky připravili opravdu bohatý program. Dveře našeho kostela se otevřely v 16:00 a celý večer byl odstartován úvodním slovem Libora. V tu dobu se také otevřela razítková dílnička, ve které děti měly možnost si otisknout obrázky s nejrůznějšími motivy a vybarvit si je, namalovat si obrázek, vyzkoušet chůdy či se trefovat kroužky na tyčku.

Do letošní Noci kostelů se také zapojili žáci zdejší základní školy, kteří si připravili projekty o historii kostela a jejich díla jsme si mohli v průběhu celého večera prohlédnout. V 17:30

jsme přivítali malé i větší zpěváky z počernického dětského sboru Rokytka, kteří si pro nás připravili bohatý repertoár a kterým se podařilo zaplnit kostel téměř k prasknutí, mnozí posluchači se do kostela ani nedostali.

Po skvělém hudebním zážitku nás čekal další velkolepý koncert, tentokrát v provedení vítěze mnoha mezinárodních soutěží sborového zpěvu Foerstrova komorního pěveckého sdružení. Hudební program vystřídal Mirej, která měla promluvu o naději v textech papeže Františka. Ve večerních hodinách jsme přivítali Svatopeterské poutníky, kyjsko-počernický chrámový sbor, a moc rádi jsme se zaposlouchali do jejich písní. Překvapením – i pro samotné pořadatele – bylo, že jejich koncert byl obohacen ještě krásným koncertem s nimi spřízněného Smyčcového komorního souboru Q2.

Celé odpoledne a večer čekalo na návštěvníky bohaté občerstvení, které připravili farníci, za což všem

patří díky! Díky patří také všem, kdo pomohli s přípravami – s pečením perníčků (Hanka Jirsáková), se stavěním stanů, ale i s provozem – vítáním a informováním návštěvníků (Mirka Šílová a Hanka Valentová), pomoci v dětské dílničce či u občerstvení, i těm kdo nakonec pomohli s úklidem, Standovi Č. za nádherné fotografie, ale především Havranovi a Vile za veškerou organizaci. Bylo to opravdu moc prima!

Eva Nožičková

Jak to viděla Rokytka

Rokytka si tentokrát pro své vystoupení nachystala veskrze duchovní program od Delibovy Glorie přes části z Pergolesiho Stabat Mater, renesanční polyfonii až po hudbu soudobou De profundis Petra Koronthályho. A nechyběly ani spirituály. V plném kostele děti zpívaly s energií a velkým zaujetím. Celý program vyzněl opravdu krásně, což potvrdily i nadšené reakce posluchačů. Jsme moc rádi, že jsme tím nejen potěšili přítomné návštěvníky Noci kostelů, ale také přispěli k oslavě Božího díla.

Andrea Čančarová Houfková

Pout' farnosti na Tetín v sobotu 24. května

Pouti farnosti letos přálo počasí asi víc, než se předpokládalo, takže účast nebyla příliš velká, ale ti, kdo se nenechali zastrážit si nakonec odnášeli krásné zážitky. Doprava na místo probíhala různě, stejně tak i doprava z místa. Část poutníků dojela do Tetína auty, a ještě větší část se jich auty vrátila. Dva se dopravili do Berouna vlakem a zbytek na kole, ti se pak na kole i vraceli.

My jsme patřili mezi ty, kdo po cestě vlakem putovali z Berouna pěšky, ale na rozdíl od ostatních, jsme se pak vraceli pěšky přes Národní přírodní rezervaci Koda do Srbska. Na Tetíně jsme se všichni zúčastnili mše svaté, přičemž poutníky jsme na ní nebyli sami, protože podobný nápad na cíl pouti měla i část studentů a profesorů pražského Arcibiskupského gymnázia. Na rozdíl od jejich poledních buřtů nás čekal po mši výborný oběd ve skvělé místní hospůdce U Plotice, kterou doporučila kamarádka Mirei a Otce Libora. Ti také oběd uhradili, za což jim patří velký dík.

Poměrů znala kamarádka nám také zajistila zajímavou prohlídku místních památek, vztahujících se zejména ke svatě Ludmile. Paní průvodkyně nám tak řekla spousty zajímavostí ve třech místních kostelích – sv. Jana Nepomuckého, sv. Kateřiny a sv. Ludmily. A nezapomněla samozřejmě zmínit mj. ani všem jistě známého Václava Hájka z Libočan, který v tetínských kostelích působil jako duchovní správce v letech 1527–1533. Po prohlídce se každý již vracel jedním z výše zmíněných způsobů domů. Já s dětmi jsme si ohromně vychutnali krásné odpoledne procházkou v neméně krásné NPR Koda. Celý den tak duchovními, gurmánskými, kulturně-intelektuálními i turistickými zážitky úžasně osvěžil tělo i ducha.

Havran

První svaté přijímání ve farnosti

Dne 1. 6. 2025 jsme v naší farnosti společně oslavili 1. svaté přijímání tři kluků – Filipa, Kryštofa a Samuela. Tento den byl vyvrcholením jejich několikaměsíčních příprav na setkání s Kristem. Kluky na jejich cestě trpělivě prováděla Eva Nožičková, která s nimi absolvovala sérii pátečních setkání a také otec Libor, který je na 1. svaté přijímání duchovně připravil. O své zážitky z 1. svatého přijímání a souvisejících aktivit se s námi podělil jeden z hlavních účastníků – Samuel Čihák.

Vyprávění o mém prvním svatém přijímání

Večer před zpovědí jsem si s mámou přečetl zpovědní zrcadlo pro děti. Podtrhnul jsem si některé hříchy a některé přidal a pak je sepsal. Vytrhnul jsme si dvoustránku z matematiky DÚ, abych měl místo, kdybych roztahoval. Pak mi máma chtěla hříchy zkontrolovat, abych prý na něco nezapomněl, ale nakonec jsem si hříchy kontroloval sám. V pátek jsem byl u svaté zpovědi na faře. Otec Libor byl moc milý a hodný. Všechno jsem měl sepsané, tak jsem neměl trému. Eva nám připravila zpovědní tahák – papírové kolečko, kde bylo napsáno, co máme u zpovědi říkat. Ne hříchy, ale jak se pozdravit, kdy přezéhnat a tak. A když jsem něco zapomněl, otec Libor mi to připomněl. Po zpovědi jsem se cítil skvěle. Pak jsme spálili hříchy v ohništi u kostela. Nej dřív nechtěly hořet, ale pak jsme je pořádně zapálili. Přesvědčili jsme se klacíkem, jestli nějaké v ohništi nezbyly. Pak jsme měli nácvik v kostele, abychom věděli, kde budeme v neděli stát a co říkat. Co budeme říkat jsem zapomněl. Na neděli jsem se opravdu těšil. Oblek jsem nechtěl, ale máma mne přesvědčila. Všichni tři jsme seděli v první lavici. Také jsme četli přímluvy, to se mi líbilo. Byl jsem zvědavý, jak bude chutnat víno a nebylo vůbec kyselé, jak mi říkala moje starší sestra. Byl jsem rád, že odted' už můžu na přijímání se sourozenci a rodiči. Od celé farnosti jsem dostal křížek, který

jsem si v pondělí vzal do školy. Ted' ho mám u postele, protože jsem ve škole roztrhl řetízek. Také jsem se těšil z těch koláčků, co jsme rozdávali před kostelem. S mým novým kamarádem jsme jich snědli nejvíc. Pak jsme šli na farní zahradu, kde jsem lezl na třešeň a házel třešně rodičům. Byl tam i skákací hrad a zmrzlina. A rozhodl jsem se, že budu s Kryštofem a Filipem ministrovat. Bylo to moc fajn.

Samuel Čihák

Ohlédnutí za nábožkem

Celý rok jsme se scházeli na faře, abychom si s dětmi povídali o Bohu a Jeho lásce k nám, společně jsme hráli hry, tvořili, malovali, luštěli rébusy... Během roku se z nás stala docela slušná tlupa, však posuďte sami:

Pro příští školní rok 2025/2026 se počítá s nábožkem i s přípravou na první svaté přijímání, domluva rozvrhu

ale bude až na přelomu srpna/září. Také pokud čte tyto řádky někdo, kdo ještě není ve whatsappové skupině Počernické ovečky, která je určena rodičům majícím děti a která slouží jako informační kanál ohledně dětských aktivit – přespávaček, dětského tvoření, filmových odpolední..., a rád by členem byl, necht' se ozve na tel. 606 606 888 a bude přidán.

Eva Nožičková

Svátek svatého Jana Nepomuckého jsme si s dětmi z dolnopočernického náboženství připomněli přinesením kytiček k oběma krásným dolnopočernickým sochám tohoto světce. Nejprve jsme se pomodlili u kopie té staré barokní, která původně stála u mostu přes Rokytku, ale zub času a vandalové ji změnili k nepoznání. Kopie je nyní umístěna do srdce dvojitého schodiště od pivovaru ke kostelu. Potom jsme zašli k moderní soše od Ellen Jilemnické na místě původního barokního Johánka.

Havran

Rozloučení s Petrem Skálou a školním rokem

V neděli 15. června 2025 jsme se rozloučili s průvodcem našich animovaných bohoslužeb pro rodiny s dětmi rybářem Petrem Skálou z českého svazu rybářů lidí (ČSRL). Děti se loučily nejen s ním, ale i se školním rokem.

A protože současně slavili svátek tatínkové, a navíc byly děti Ing. Česilkem z ČSRL pasovány do pozice rybářů lidí, bylo dost důvodů k tomu uspořádat na farní zahradě velkou oslavu. Děti (i jejich doprovod) čekal bazének, skákací hrad, zmrzlina a v neposlední řadě i grilovačka masa, které

stejně jako na nedávnou oslavu dne dětí a prvního svatého přijímání nakoupila a naložila Mirej. Díky jí za to a manželům Bechyňákovým za trpělivé grilování, kterého se na oslavě MDD a PSP ochotně ujal David Vošahlík. Níže připojujeme rozloučení zmíněného Petra Skály, které přišlo redakci DoPoLí.

Havran

Milí malí i větší přátelé,

bylo mi potěšením s Vámi strávit uplynulý školní rok a mít příležitost se s Vámi podělit o některé své zážitky, zkušenosti i poznatky z rybářského života. Doufám, že i pro Vás bylo naše občasně setkávání v něčem přínosem a zejména nově pasovaným rybářům lidí bych chtěl popřát úspěšný lov. Návnady – lásky máme nevyčerpatelný zdroj, tak je jen třeba dobře, a hlavně často nahazovat. Až Vám jednou u nebeské brány bude můj pra-pra-pra...pra-pra-pradědeček kontrolovat úlovek, ať Vám stačí na bezproblémové vpustění.

To Vám přeje a požehnání od nejvyššího vedení našeho rybářského svazu vyprošuje Vás

Petr nejmladší Skála

Svátek matek, dětí a otců

Přání k svátku matek a dni otců se v naší farnosti tradičně ujímá KDU-ČSL, jejíž členové před branou areálu kostela každoročně rozdávají v příslušné dny po mši svaté maminkám růžičky a tatínkům něco dobrého.

Naproti tomu mezinárodní den dětí slaví většinou celá farnost a bylo tomu tak i letos. Oslava MDD s grilovačkou na farní zahradě se spojila s oslavou prvního svatého přijímání tří dětí z farnosti, o čemž si můžete přečíst na jiném místě tohoto čísla DoPoLí. KDU-ČSL k tomu přispěla skákacím hradem.

Havran

Poděkování

Za většinu fotografií v tomto, i jiných vydání DoPoLí, děkujeme Josefu Nožičkovi.

Z JEDNÁNÍ PASTORAČNÍ RADY FARNOSTI DNE 17. 6. 2025

Zúčastnili se: Libor Ovečka, Miša Regálová, Mirej Ryšková, Pavel Herián, František Jakubec, Tomáš Jirsák, David Vošahlík

— Napojení zahrady na síť

— David s Jirkou udělá finanční rozvahu připojení zahrady na elektřinu a vodu

- Je potřeba zkontrolovat síť (elektřina, plyn a voda), které vedou v zemi pod asfaltem mezi zahradami

- Připojení zahrady na elektřinu a vodu:

Je potřeba připojit studnu na elektřinu. David Vošahlík s Jiřím Cermanem zjistí, kde udělat rozvaděč

Přivedení elektřiny na zahradu k altánu. Rozvaděč dát k altánu na zeď.

- Připojení zahrady na vodu

Nejlépe na užitkovou a pitnou

Užitková na úroveň záhonů na zeď

Pitná k altánu na zeď vedle elektřiny

— Odpad v koupelně v přízemí je opět ucpaný

— Parafa prodiskutovala podnět Pavla Vermacha týkající se „pálení čarodějnic“

— Petr Marek s Liborem Ovečkou budou předsedové skupiny, která bude dělat inventarizaci farního majetku s hodnotou přes 10 tisíc

- František Jakubec pomůže s inventarizací v kostele

- Inventarizace proběhne v září

- Není pojištěná budova fary, proto je potřeba provést inventarizaci majetku

- Ekonomická rada prověří pojištění kostela do konce září
 - Parafa prošla seznam prací z minulého jednání
 - David Vošahlik přepíše seznam z minulého jednání do tabulky ještě dnes večer
 - Další nápady jsou vítané, prosíme poslat na mail parafa@farnostdolinipocernice.cz
 - Havran rozešle tabulku farním WhatsAppem a zmíní od ambonu nejbližší neděli
 - Mirej zjistí možnosti přednášky o Japonsku a kontakt na přednášející. Preferované je úterý někdy v říjnu
 - Promítání filmu bude někdy v adventu, koordinují Nožičkovi
 - Dětská psychologická poradna (podnikatelská činnost Meti) bude zajištěná přes smlouvu, která se vykomunikuje s Petrem Markem, podepisuje Libor
 - Data návštěv poradny budou upravovaná tak, aby akce farnosti měly vždy přednost
 - Meti by zřizovala dětskou kavárničku a uklízela dětskou hernu jako formu kompenzace za užívání prostor, viz zápis z minulého jednání
 - Eva by ráda měla asistenta na hodiny náboženství, protože děti je hodně
 - Michaela Regálová propojí Ludmilu Petrů s Evou, jestli by nechtěla pomoci
 - S Evou a Meti se Libor domluví na konkrétní formě pomoci
 - Projednal se plán bohoslužeb na další období
 - Tým pro přípravu bohoslužeb s dětmi se sejde do příštího setkání Parafy a domluví se, jaký bude harmonogram pro příští rok
 - Na to, aby se kostel odemykal přes prázdniny každý den, pravděpodobně nejsou lidi.
 - Možná by se dalo kombinovat Hanku Valentovou a Jirsákovou, dohodnou se a dají vědět do konce týdne
 - Při dalším jednání parafy v září je potřeba vyřešit společenský večer farnosti (ples) v Horních a Dolních Počernicích
 - Příprava pouti 17. 8.
 - V poledne bude Anděl Páně, ale není to nutně konec akce
 - Příprava „jako loni“
 - Libor Ovečka 8.–29. 7. jede do lázní, ale na nedělní mše bude v Dolních Počernicích
 - 29. 7. – 8. 8. má dovolenou a 3. 8. tedy nebude mše. Místo ní bude bohoslužba slova, kterou povede Jaroslav Schrötter.
 - 2. 8. bude v kostele svatba, Tomáš Jirsák bude otevírat kostel a asistovat P. Byczkowskiemu
 - Na podzim se budou konat volby do Parafy
 - Mělo by se prodiskutovat na dni farnosti v září
 - Mirek Špelda nabízí víkendový výlet na faru do Karlštejna – prodiskutujeme na příštím setkání v září
- Další setkání parafy bude 2. 9. 18:30

Zapsal: David Vošahlik

DALŠÍ INFORMACE

Poutní slavnost v neděli 17. 8. od 9.30

Po mši sv. následuje posezení a pohoštění za kostelem.

Neděle 7. 9. – Den farnosti

V 9.30 mše svatá s žehnáním školních aktovek. Na farní zahradě příležitost k setkání celé farnosti u grilu, limčí, piva...

**DOLNO-
POČERNICKÝ
LÍSTEK**

Občasník farního společenství při kostele Nanebevzetí Panny Marie v Dolních Počernicích, vychází nepravidelně dle potřeby • PDF verze aktuálních čísel jsou k dispozici na webu farnosti • O zařazení a použití příspěvků rozhoduje P. Libor Ovečka • Redakce Michael Mareš • Technické zpracování František Jakubec st. • Příspěvky dodávejte laskavě jen v elektronické podobě, a to na adresu dopoli@farnostdolinipocernice.cz, jinak předejte osobně administrátorovi • Vyhrazujeme si právo příspěvky redigovat bez vědomí autora, není-li zásadně dotčen obsah